

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krystyna Bednarczyk

w sprawie z odwołania K. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 lutego 2006 r.,
kasacji odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 8 września 2004 r., sygn. akt III AUa .../03,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni K. K. wniosła kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 8 września 2004 r. III AUa .../03 w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy, którego to prawa jej odmówiono stwierdzając w oparciu o opinię biegłych lekarzy, w tym lekarza psychiatry, brak niezdolności do pracy. Kasacja została oparta na obu podstawach wymienionych w art. 393¹ k.p.c. i zostały przedstawione następujące okoliczności uzasadniające jej rozpoznanie: „Zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (art. 393 § 2 k.p.c.) Sąd odmówił bowiem uznania prawa ubezpieczonego do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zarówno Sąd pierwszej jak i drugiej instancji uznały,

że ubezpieczony jest zdolny do pracy, pomimo że stan jego zdrowia w związku z chorobą alkoholową wyłącza aktywność zawodową. W sprawie istnieje bowiem zagadnienie prawne, którego istota zasadza się na odpowiedzi na pytanie, czy choroba alkoholowa ubezpieczonego skutkująca czasowymi utratami przytomności, mając na względzie jego kwalifikacje oraz odpowiedzialność związaną z wykonywaniem obowiązków księgowego stanowią podstawę do stwierdzenia niezdolności do pracy w stopniu uzasadniającym przyznanie renty z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych”.

Oceniając podstawy uzasadniające przyjęcie kasacji do rozpoznania lub odmowę jej przyjęcia Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Zgodnie z art. 393 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania jeżeli w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów lub kasacja jest oczywiście bezzasadna. Z mocy § 2 przepisu tego nie stosuje się, jeżeli zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo albo gdy zachodzi nieważność postępowania. Okoliczności przedstawione w niniejszej kasacji nie uzasadniają przyjęcia jej do rozpoznania.

Nie można mówić o oczywistym naruszeniu prawa w sytuacji, gdy zarzut dotyczy wyłącznie niewłaściwej z punktu widzenia skarżącej oceny dowodów. W niniejszej sprawie ustalenia Sądu zostały dokonane na podstawie opinii biegłych lekarzy a zdaniem skarżącej powinny opierać się na jej twierdzeniu, że stan jej zdrowia w związku z chorobą zawodową wyłącza aktywność zawodową. Tak sformułowany zarzut nie uzasadnia w ogóle naruszenia prawa, a tym bardziej nie uzasadnia oczywistego naruszenia prawa.

W sprawie nie występuje również zagadnienie prawne wymagające rozstrzygnięcia. Nie można bowiem odpowiedzieć w kategoriach prawnych na pytanie, czy choroba alkoholowa jest podstawą do stwierdzenia niezdolności do pracy. Niezdolność do pracy może być stwierdzona w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego przy ustaleniu rodzaju i stopnia naruszenia sprawności organizmu. Wymaga to wiadomości medycznych, zatem ocena w tym zakresie może być dokonana jedynie na podstawie opinii biegłych lekarzy. Nie jest w tym zakresie potrzebne wyjaśnienie przepisów prawa.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 393 § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.